

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

- தாயகம் (கனடா) பத்திரிகையாக வளிவந்தபோது மணிவாணன் என்னும் பெயரில் எழுதிய நாவல் இது. என ஆரம்ப காலத்து நாவல்களில் இதுவொன்றாகும். மானிட வாழ்வின் நன்மை, தீமைகளைக் கிடையிலான போராட்டங்கள் பற்றிய நாவல். கணங்களும், குணங்களும் 'நாவல்தான்' தாயகம்' பத்திரிகையாக வளிவந்த காலகட்டத்தில் வளிவந்த எனது முதல் நாவல். இந்த நாவல் பிறந்த கதை தற்செயலானது. என்னுடைய பாலிய காலத்து நண்பர்களிலொருவர் கீ தானந்தசிவம் சிவனடியான். இவர் யாழ் இந்தியக் கல்வியியல் என்னுடன் படித்தவர். தற்போது கனடாவில் வசிக்கின்றார். பலவாறுகளாக குமுன்னர் தொலைபேசியில் பலவாறு விடயங்களைப் பற்றி விவாதித்துக்கொண்டிருந்தபோது அவர் நன்மை, தீமை பற்றி விவாதிக்க ஆரம்பித்தார். அப்பொழுதுதான் எனக்கு இந்த நாவலின் மையக் கருத்து மனதிலுதயமானது. எதற்காக மனிதர்கள் தவறுகள் செய்கின்றார்கள்? என்ற கேள்வியின் விளைவாக எழுந்த தரக்கமே 'கணங்களும், குணங்களும்' நாவலாக உருவெடுத்தது. ஒரு சில திருத்தங்களுடன் ஒரு பதிவுக்காக 'பதிவுகளில்' வளியாகின்றது. -

ஊழல் குழுவின் அறிக்கை - 1 - (1-6)

ஊழல் குழுவின் அறிக்கை - 1 - (1-6)

ஏழு வருடங்கள் எப்படிப் போனதென்றே தெரியவில்லை அவ்வளவு விரைவாகக் காலம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. இரவும் பகலும் மழையும் வெயிலும். பருவங்கள் மாறியபடி கட்டவே காலமும் விரைந்தபடி... மூடிவற்ற வாழ்வின் பயணங்களிற் குமுடிவா தானதே. விடிவும், மூடிவும், மூடிவும். விடிவும். தொடக்கமே மூடிவாகவும் மூடிவே தொடக்கமாகவும். தொடரவும் பயணங்கள். தொடர்ந்தபடி. தொடர்ந்தபடி. என வாழ்க்கையில் எதிர்பாராமல் எதிர்ப்பட்டதுவிட்ட. கடந்த ஏழு வருடங்கள் வாழ்வில் மறக்கமுடியாதபடி.. ஒரு விதத்தில் களங்கமாகப் பதிந்துவிட்ட காலத்தின் சூழற் சிகள். எதற்காக? ஏன்? இவ்விதம் ஏற்பட்டது. சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன். சில சந்தர்ப்பங்களில் சில தவறுகள் தவிரக்க முடியாதபடி நிகழ்ந்து விடுகின்றன. உள்மனத் துண்டுதல்களின் ஆவசேத் துண்டுதலின் முன்னால் அறிவு அடிபணிந்து விடுகிறபோதுகளில் தவறுகள் தவிரக்க முடியாதபடி நிகழ்ந்து விடுகின்றன. செய்துவிட்ட தவறுகளிற் காகப் பின்னால் மனது கிடந்து அடித்துக் கொண்டுவிட்டுப்போதும். நடந்த தவறு என்னவோ நடந்ததுதானே. அதன் பாதிப்பும் விளைவுகளும் ஏற்படுத்துவிடும் ஆழமிக் காயங்களிற் குமுந்து.

பஸ் விரைந்து கொண்டிருக்கின்றது. வவுனியாவை நோக்கி. பின்புறத்தில். மல்லசீட்டில் அமர்ந்தபடியின்னலினுடும் விரையும் காட்சிகளைப் பார்த்தபடி, சிந்தனையில் மிழ்கியவனாக சிலயாக உறந்து போய்க் கிடக்கின்றேன். எத்தனை விதமான மனிதர்கள். எத்தனை விதமான சிந்தனைகள்.

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

வாழ்வானென்றால் எவ்வளவு இன்பமாக இருக்கும். அந்த ஆதிகாலத்திலிருந்த அமதி, எளிமை, எல்லாமே நாகரீ கத்தின் உச்சாணிக் கொம்பில் இருப்பதாக கருதப்படும் இன்றைய காலகட்டத்தில் மறைந்துவிட்டது போல் படிகிறது. நிச்சயமாக அன்றுடன் ஒப்பிடும் போது மனிதனின் அறிவு எத்தனையோ பலமடங்கு விருத்தியடைந்துள்ளது தான். ஆனால் அந்த அறிவை மனிதன் சரியான வழியில் தான் பாவிக்கின்றானா. என்பதில் தான் சந்தக்கேமாக இருக்கிறது.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் பஸ் நகரம் வந்தடைந்துவிடும். ஜெயிலில் வலையைச் செய்ததில் கிடத்த சிறுதொகைப் பணமும் எனது அத்தியாவசிய ஆடைகளும், பாரதியாரின் கவிதை நபலையும் தவிர என்னிடம் வேறு எதுவும் இல்லை. பயணத்தைத் தொடங்கிவிட்டேன். ஏதோ ஒரு வழி தென்படாமலே நம்பிக்கை மட்டும் நிறையவே இருந்தது. தங்குவதற்கு ஒரு இடம் பார்க்கவேண்டும். அதிலிருந்து பிடிவலையை மீட்டுவதே வேண்டும். அதற்கிடையில் சூப்பிரமணிய வாத்தியாரசைச் சந்திக்கவேண்டும். அதன்பிறகு மற்றெல்லாம்.

ஊழல் குற்றங்கள் : ஊழல் குற்றங்கள்

ஊழல் குற்றங்கள் : ஊழல் குற்றங்கள்

பஸ் வலையாவது அடங்கிவிட்டது. இரவு நன்கு இருப்பி விட்டிருந்தது. மணி ஏழைத் தாண்டியிருந்தது. அருகிலிருந்து 'சாப்பாட்டுக் கடையொன்றில் தனீர் அருந்தி விட்டு, மீண்டும் பஸ் நிலையம் வந்தேன். இந்தச் சமயத்தில் சூப்பிரமணிய வாத்தியாரிடம் போவதென்பது முடியாத காரியம். விடிந்ததும் தான் பார்க்கவேண்டும். அதுவரையும் சினிமா இரண்டாம் காட்சி முடியும் வரையில் நகரில் சூற்றிப் பார்க்கலாம். அதன்பிறகு விடியும் வரை பஸ் நிலையத்தில் தங்கியிருந்துவிட்டு விடிந்ததும் மற்றவற்றைக் கவனிக்கலாம்.

இரவில் நகர் அமதியாகவிருந்தது. நகரில் கடகைகள் மட்டப்பட்டது, சாப்பாட்டுக் கடகைகள், தவறண்கைகள் தவிர, அமதி குடிகொண்டிருந்தது. பஸ் நிலையத்தில் ஒரு சில பிரயாணிகள் தவிர, சினிமாத் தியேட்டர்களிற்கு முன்னால் சூண்டல் வடை விற்பவர்கள் தவிர மனித நடமாட்டம் பெரிதும் குறைந்து காணப்பட்டது. சாப்பாட்டுக் கடையொன்றிலிருந்து சுவர் தரராஜனின் புதிய "வானம் புதிய பிமி திரைப்படப் பாடல் கட்டப்படியிருந்தது. ஒருவிதத்தில் எனக்கும் இந் நகரில் புதிய அனுபவம் தானே.

புதிய வாழ்வை நாடிய, புதியதொரு பயணம் தானே. சந்தியில் சினிமா விளம்பர பனேர்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. வானில் முழுமதி பவனி வரத் தொடங்கிவிட்டிருந்தான். மெல்லிய தென்றலில் கலந்து கிடக்கும் இருளும், சனசந்தி குறைந்து அமதியில் துயிலும்

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

நகரமும், ஓரிரும் வாகனங்களும், பறவகைகளும் அங்குமிங்கும் அலகையில், மனதில் இனம் புரியாததொரு நிறைவு ஏற்பட்டது.

அங்குமிங்குமாக அலகைந்து திரிந்து விட்டு தியடேட்டர் முன்னால் சூண்டல், வடகை விற்றுக்கொண்டிருந்த பண்ணிடம் வந்தனே. வயது இருபது மதிக்கும்படியான உருவம், கட்பான உடல், காந்தம் போன்ற ஆனால் துறுதுறுப்பான கண்கள். இருபத்தி ஐந்து காசிற்கு சூண்டல் வாங்கி மன்றபடியே பசேசுக்கொடுத்தனே.

'வியாபாரமெல்லாம் எப்படி.

"என்ன பொல்லாத வியாபாரம்" என்று சலித்துக் கொண்டவள், என்னை ஒருமுறை கபீர்ந்து வியப்புடனே பார்த்தபடியே,

'ஐயா ஊரிற்குப் புதுசோ' என்றாள்.

"ஆமாம். இங்கு எனக்குத் தெரிந்த ஒருவரைச் சந்திக்க வந்தனான். நன்கு இருட்டிவிட்டது. விடிந்ததும் பார்த்துக் கொள்ளலாம்"

"இந்த இருட்டிலை.வானமிருண்டு கிடக்கிறதைப் பார்த்தால் மழை வறே வரும் போலயிருக்கே.வண்டிமூலானால் ஐயா நீங்க என்குடிசையிலை விடியும் வரை தங்கலாமே."

இவள் மட்டும் எந்த காரணத்திற்காக, எங்கிருந்து நான் வந்திருக்கிறேனென்பதை மட்டும் அறிந்திருப்பாளென்றால். இவ்விதம் கடைபிடிப்பாளா. இவ்விதம் எண்ணினனே. மறுகணம் அவ்வெண்ணத்தலை விலக்கியபடியே அவள் யோசனையும் சரியாகத்தான் படுவதாக எண்ணினனே.

'உனக்கதற்கு வீண்சிரமம்' என்று நான் இழப்பதைப் பார்த்தபடியே இலசோகசு சிரித்தாள்.

ஆனால் எனக்குப் பரிதும் ஆச்சரியமாகவிரும்புந்தது என்னவென்றால் எடுத்த எடுப்பிலயே அவள் என்னைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்த விதம் தான்.

"அது சரி, உன் பெயர் என்னம்மா!"

பெயரும் பொருத்தமாகத்தானிருக்கிறது. இவ்விதம் மனதினுள் எண்ணிக்கொண்டனே.

'சரி வள்ளி நானோ வறேற்று மனுஷன்.அப்படியிருக்க இந்த இருட்டிலை.என்னைப்பற்றிய எதுவாமே தெரியாமல் வீட்டிற்கழகைகிறாயே..எப்படி"

இவ்விதம் என் சந்தகேத்தகைக் கட்டும் வதைத்தனே. அதற்கும் அவள் சிரித்தபடியே கபீரினாள்.

"ஐயா..ஏழகைளிற்கு பயப்பட என்ன இருக்கு.மடியில் கனமிருந்தால் தானே வழியில் பயப்பட."

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

இவ்விதம் க஠்றியவள் இலசோக மீ ண்டுமொருமுறை சிரித்தாள் .

நான் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விட்டதைப் பார்த்து அவள் கலேயாகச் சிரித்தாள் .

'ஏன் ஐயா.பயந்துவிட்டீ ர்களா.உங்களிற்கு எந்தவிதப் பயமே வணைடாம் . தாராளமாக நீங்கள் வீட்டிற்கு வரலாம்"

என் சூயகளெரவத்தை அவளது பதில் உலுக்கி எழுப்பியது. உன் வீட்டிற்கு வருவதில் எனக்கென்ன வள்ளி .பார்க்கப்போனால் உன்னவிட வாழ்வில் அடிபட்டுப்போன பாவாத்மா நான்' என்றனே .

இரவா இரண்டாம் காட்சி முடியும் வரை அவளுடனயே கததை தபடி இருந்தனே . நகரில் வீட்டு ஏதாவது வாடகைக்கு எடுக்க முடியுமா என்பது பற்றியும் விசாரித்து வதைத்தனே .

ஆனால் வலையைதுவமில்லாமல் வாடகையைப் பற்றி யோசிக்க மலபை பாகவிருந்தது. சிறிது நேரத்திற்குள்ளயே என் பொருளாதார நிலமையினை நன்கு பூரிந்துகொண்டவளாக வள்ளி க஠்றினாள் .

"ஏன் ஐயா...இப்படிச் செய்தாலென்ன.இந்த வன்னி மண்ணில் காட்டிற்குப் பஞ்சம் . காடழித்துத் தான் நானும் குடிசை போட்டனே . நீங்களும் சிறிதுகாலம் என் க஠்டவயே இருந்து கொண்டு காடழித்து குடிசையை ஒன்றைப் போட்டு கமம் செய்தாலென்ன".

அவ்விதமாக ச஠்ழல்கள் சில சில உறவுகளைச் சில கணங்களில் நிர்ணயித்து விடுகின்றன .புதிய இடத்தில் எதிர்பாராத விதமாக ஏற்பட்டுவிட்டு இப்புகிய உறவு பற்றி எண்ணிப் பார்த்தனே . மூதலாவதாக என் வாழ்வின் எதிர்காலத்ததைச் சபெப்பனிட பசேவணை டியிருந்தது. அதற்கிடையில் உடனடியாக என்னை நிலநிறுத்த வணை டியிருந்தது.

'என்ன ஐயா, யோசிக்கிறே.அறுபத்தி ஐந்திலை வீ சிய புயலோட ஆயிரக்கணக்கிலை இங்கு வந்து காடழித்து குடிசை போட்டு கமம் செய்தவங்க எத்தனை பரே இன்றைக்கு லட்சாதிபதி தரையுமா? நானும் என் பாட்டியும் அப்படி வந்து சரேந்தவங்க தான் . இதற்கு முன்னால் நீ ர்க்கொழும்பில் இருந்தோம் ."

"அப்ப நீ யும் இங்கே வந்து ம஠்ன்று வருசம் ஆச்சுதுன்னு சொல்லு."

'..நீ சொல்வதைத் தான் யோசிக்கிறனே . எதற்கும் நாளகைக்கு நான் வந்து முக்கியமான விசயத்தகை கவனித்துவிட்டுத் தான் என்னால் சரியாக முடிவு செய்ய முடியும் வள்ளி

வள்ளியின் குடிசை நகரிற்கு அண்மையில் , கொழும்பு சலைலும் பாதையில் புத்த விகாரைக்கு அண்மையாக பரந்து கிடந்த காட்டுப்பகுதியிலிருந்தது. ஏறத்தாழ ந஠்று ந஠்ற்றமைபுது குடிசைகள் வரையில் அப்பகுதியில் அமறை திருந்தன . எல்லோரமே க஠்லி வலையையும் வள்ளியைப்போல் ஏதாவது சிறுதொழில் செய்து வாழும் ஏழமைககள் தான் . அப்பகுதி மக்களில் அனகேமானவர்கள் நீ ர்கொழும்பு, சிலாபம் , புத்தளம் பகுதிகளில் இருந்து வந்து குடியிறையிருந்தார்கள் . கள்ளங்கபடமற்றவர்கள் , ஏழ்மையின் அரவண்பையில் அயர்ந்து கிடந்தார்கள் . வாழ்வின் போக்குகளை என்னவென்பது? ஓரா

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

பயணத்தை முடித்துவிட்டு இன்னும் மொரூ பயணத்தை தொடங்க அபியெடுத்து வதை திருந்த என்ன, இக்காலம் இன்னும் மொரூ பயணத்துடன் எவ்வளவு இலகுவாகப் பிணைத்துவிட்டது.

'என்ன ஐயா, எதையெப்பற்றியோசனை." வள்ளிதான் கேட்டாள்.

எப்போதோ படித்திருந்த புதுமறைப்பித்தனின் சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து பொன்னகரத்தில் வரும் அம்மாளுவின் ஞாபகம் தான் ஏனோ எனக்கு வள்ளியைப் பார்க்கையில் ஏற்பட்டது. அதில் வரும் அம்மாளுவாக்கும் வள்ளிக்கும் எந்த வித்திலும் எதுவிதமான ஒற்றுமையையும் குணாம்சத்தில் இருந்ததோ இல்லையோ, அவர்களின் சூழ்நிலைப் பற்றிப் படித்துக் கிடந்த ஏழ்மையிலும் அதன் விளைவாக ஏற்பட்டிருந்த உறுதி கலந்த துணிச்சலிலும் நிரம்பவும் ஒற்றுமை இருந்தது. காலத்தின் போக்குகளை ஒரு முறை எண்ணிப் பார்த்தேன். அவ்வளவுதான் வள்ளி சற்றுமுன்னால் தான் இவளை நான் என வாழ்வில் சந்தித்திருந்தேன். அதற்குள்ளாக, எவ்வளவு இயல்பாக, என்னால் இவளுடன் பழக முடிகின்றது. பச்சையாகின்றது.

பிரயாண அலுப்பினால் தடுக்கக் கண்களின் சூழ்நிலையினை வந்தது. வள்ளி தந்தவற்றை அத்தடுக்கக் கலக்கத்திலேயே சாப்பிட்டுவிட்டு அப்படியே அயர்ந்து தடுங்கிப்போனேன். எவ்விதம் எப்போ தடுங்கினேன் என்பதே தெரியாத நிலை. அவ்வளவு பிரயாணக் களைப்பு. அலுப்பு.

000000 000000 : 00000000000 0000

00000000000 00000000 : "000000 000000000000 00000000000"

வாழ்வாதான் எத்தனை விசித்திரமானது. என் வாழ்வின் ஒரு கட்ட பயணத்தை முடித்துவிட்டு, புதிய பயணத்தை ஆரம்பித்தவனாக வந்த என்னை எவ்விதம் இச்சூழல் இன்னும் மொரூ பயணத்தில் இலகுவாகப் பிணைத்துவிட்டது வாழ்வை இன்னும் மொரூ கோணத்தில் பார்க்கும்படி எவ்விதம் என்னக்கொண்டு வந்து நிறுத்திவிட்டது. அன்றாட வாழ்வே பிரச்சனையாக ஒவ்வொரு நாளும் போராட்டமாக வாழும் இந்த மக்கள் இவ்வளவு நெருக்கமாக விரிவாக நான் இதுவரை உலகை இன்னும் மொரூ கோணத்தில் வதைத்துப் பார்த்ததே இல்லை. இதுவரையில் நான் எவ்விதம் வறும் சூயநலக காரணம் மட்டுமே, என் உணர்வுகளை மட்டுமே மூதனம்பைபடும்படி வாழ்ந்து விட்டிருந்தேன். சாதாரண ஒரு மத்திய வர்க்கத்து வாழ்க்கை வட்டத்துடனான பரிச்சயமே கொண்டிருந்த என்னை, மூதனம் மூதலாக ஏழ்மையின் அவலங்களைப் பற்றி ஏறெடுத்துப் பார்க்கத் துணிவிடாது இருந்தது என்பது இதைப் புதிய அனுபவமும் சிபுலும். வாழ்வையே பிரச்சனைகளின் போர்க்களமாக எதிர்த்தோடுக்கும் இம்மக்களுடன் ஒப்பிடாமலே

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

சிறை வாழ்க்கை என்ன ஏற்கனவே புடம் போட்டிருந்தது. ஆனால் இன்றைய இம்மக்களுடனான அனுபவமோ, என்னமலேமும் தள்ளிவைக்கவேண்டாம், சரியான திசையில் வாழ்வைக்கொண்டு சிலைபவனாக மாற்றி வைத்தது. அதே சமயம் முன்னப்போதையும் விட அதிகமாக இப்பொழுதோ சூப்பிரமணிய வாத தியாரையும் காயத்ரியையும் சந்தித்து மனப்பரிர்வமாகப் பாவமன்னிப்புக் கேட்கவேண்டாம் என்ற உணர்வுகளும் எழுந்தன. அவர்கள் என்னமன்னிக்கிறார்கள் இல்லையோ அதற்காக மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டியது என்கடமை. அதற்கு, மாற்றீடாக என்னால் செய்யக்கூடிய பிராயச்சித்தம் ஏதாவது செய்ய முடியுமென்றால் .பிராயச்சித்தம் செய்யக்கூடிய பாவத்தையா நான் செய்திருந்தனே .ஆனால் அதற்காக நான் சும்மா குந்திக் கிடக்கப்போவதில்லை. என்புதிய வாழ்க்கைப் பயணத்தமை மிக மிக நம்பிக்கையுடன் உற்சாகத்துடன் அனுபவமும் திரையுடன் உறுதியுடன் தொடங்கப்போகின்றனே . எதிர்கொண்டிடப்போகின்றனே .

ஆம் .பாரதி சொன்னதுபோல் "இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தனே"

இன்று நான் புதிதாய் பிறந்தனே .வாழ்க்கை எவ்வளவு இன்பமாக நம்பிக்கை மிகுந்ததாக இருக்கிறது.

000000 000000 : 00000000000 0000

000000000000 00000000 : 00000000000 ? 000000 ?

மாரிகாலம் தொடங்கிவிட்டிருந்தது. வன்னி, மாரியின் எழிலில் படித்துக்கொண்டிருக்கிக் கிடந்தது. பச்சைப் பச்சையென்று வயல்கள் .கரணமுட்டிப் பொங்கிக் கிடக்கும் குளங்கள் .அடிக் கடி வானம் இருண்டுவிடும் . விண்ணகைக் கீ நிக்கொண்டு கொட்டும் மழைத் தாரைகள் . மழையில் நனைந்தபடி உடலை ஒரு கணம் சிலிர்த்துவிட்டபடி, மரங்களிற்கு அடியில் ஒதுங்கும் மாடிகள் , அசைப்போட்டபடி நிற்கும் . இரட்டை வாற்குருவிகள் அடிக் கடி பறந்து வட்டமிட்டபடி, உடலை ஒருமுறை உசுப்பிவிட்டபடி கிளகைகளிலோ, தந்திக்கம்பிகளிலோ வந்து நிற்கும் . கொவ்வைப் பழங்களையே போட்டி போட்டபடி சுவைத்து நிற்கும் கிளிகள் கட்டிடம் கட்டிடமாக எழும்பிப் பறந்து வந்து மீண்டும் இறங்கும் .

மழைத் தாரை பட்டு முற்றாக நனைந்தபடி நிற்கும் ஓங்கிய விரூட்சங்கள் . அடர்ந்த காட்கள் இலகைகளில் பட்டுச் சொட்டுச் சொட்டாக சிந்திக்கொண்டிருக்கும் மழைநீர் பட்டு, அமையாக ஊறிக்கிடக்கும் இலகைகளும் குழகைகளும் காட்டுமண் . வழக்கமாக கொப்புகளில் குதித்தாட்டம் போட்டபடியிருக்கும் கருங்குரங்குகளையே அல்லது பாப்பாசி மரங்களையே நாடி வளைய வரும் சிவங்குரங்குகளையே காண்பதென்பதே

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

மாறித்தான் விட்டனே. புதினெட்டு வயது காளையாயிருந்த நான் இன்று திடகாத் திரமான இருபத்தி ஐந்து வயது இளைஞன். சிறைவாழ்க்கை என மனதலை மட்டுமல்ல உடம்பினையும் திடகாத் திரமானதாக மூத்திரச் சியடயை வதை திருந்தது. தூடியும் மீ சயைமாக மண்பிக் கிடந்த முகம்.

"யாரது"

"யாரது வாத் தியார்தான் கட்டேட்டார். வாத் தியாரின் கண்களும் பார்க்கும் சக்தியை வகைவாக இழந்துவிட்டிருந்தன.

"மாஸ்டர் மாஸ்டர்" என்று அவர் காலில் விழுந்து கதறவேண்டும் போலிருக்கின்றது. தாய்க்குத் தாயாக, தந்தைக்குத் தந்தையாக, தன் சொந்தப் பிள்ளையைப்போல, பாசத்தகைக் கொட்டி வளர்த்த அந்தத் தபய உள்ளத்திற்கு. நான் இழதை துவிட்ட துரோகம். சயை தகைமாறு. மாஸ்டர் என்ன மனனிப்பாரா. என்தவறுகளை மனனித்து. என்ன பைப் புடமிடுவாரா. இது சாத் தியமானதொன்றா. அலமைதோதிக் கொண்டு திருந்த மனதலை ஒரு நிலகைக் கொண்டு வந்துவிட்டு,

"மாஸ்டர், நான். நான். கருணாகரன்"

வார்த்தையை நான் முடிக் கவில்லை. அடிபட்ட புலியாக சூப்பிரமணிய மாஸ்டர் துள்ளி எழுந்தார். இந்த உடம்பு எப்படித்தான் அந்தக் கணத்தில் அந்த வலமையைப் பற்றத்தோ.

"நன்றி கட்ட நாயே.. எதற்கடா இந்த வாசற்படியில் மீ ண்டும் வந்து மிதிக் கிறாய். அவ்வளவு திமிர் தானே உனக்கு"

இவ்விதம் வார்த்தகைகளைக் கொட்டியவர், விரைந்து உள்ளே ஓடினார். ஓடியவர் ஓடிய வகைத்திலையே வெளியே வந்தார். வந்தவரின் கைகளில். தங்கைய உடகைக் பாவிக் கும் பெரிய 'கொடுவா'க் கத்தி, கண்களிலோ ஒரு வித வெறியும் ஆவசேமும் கலந்த போக்கு. "நாயே, உன்னை உயிரோட விட்டு வதைப்பதே பாவம். சட்டம் சயையாததை நான் இப்ப சயையப்போறண்டா"

இவ்விதம் வார்த்தகைகளைப் பொழிந்தவர் ஆவசேத்துடன் என்ன நெருங்கினார். என்னால் ஒன்றுமே சயைய முடியவில்லை. இவ்விதம் மாஸ்டர் வார்த்தகைகளைக் கொட்டியதை நான் என வாழ்வில் முதல் முறையாக இன்று தான் பார்க்கிறேன். ஆனால் பாவமனனிப்புக் கட்டைத்தானே இங்கு வந்தனே. என்னகைக் கொலசயை வது தான் அதற்கான தண்டனை என்றால். அதுவும் என மதிப்புக் கூரிய மாஸ்டரின் கைகளினால் தான் என்றால். இதனை எனக்குப் பிராயச்சித்தம் வேறு என்ன இருக்கமுடியும்? கடந்த ஏழு வருடங்களாக ஒவ்வொரு வினாடியும் உள்ளயே வெந்து புழுங்கி அவிந்து கொண்டிருந்த எனக்கு. இப்படி ஒரு விடுதலை கிடகைக் கும்னென்றால். அது என புண்ணியமாகத் தான் இருக்கவேண்டும்.

"மாஸ்டர், மாஸ்டர்" நான் சயைத் துரோகத்துக்கு என்ன நீங்கள் வட்டியே போடும்ங்கள். அது தான் எனக்குச் சரியான தண்டனை"

இவ்விதம் கபறியபடி மாஸ்டரின் கால்களில் விழுந்து அவர் பாதங்களைப் பற்றிக்

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டனே .

கால்களால் எட்டி உதறியபடி "டயே , இந்தப் பசப்புக்கெல்லாம் மசிந்து போவனல்லடா நான் " இவ்விதம் கபறியவர் பயங்கரமாகச் சிரித்தபடியே சிலவேளைகளில் சித்தப்பிரமணை பிடித்தவர்கள் சிரிப்பார்களே அவ்விதம் சிரித்தபடியே கத்தியை ஓங்குவதை என்னால் உணர முடிந்தது. அடுத்த கணமே என்கதை முடிந்துவிடும் .எனக்கும் பிரணவிடுதலை கிடதை துவிடும் . 'விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய் இந்தச் சிட்டுக் குருவியைப்போலவே" என்ற பாரதியின் கவிதையின் வரிகள் கபட அந்தச் சமயத்தில் என ஞாபகத்தில் வந்தன. ஓர்வித சிரிப்பும் கபட ஏற்பட்டது. சாவை மகிழ்ச்சிகரமாக ஏற்கத் துணிந்துவிட்டனே . கவலைப்பட என்ன உண்டு?

திடீ ரென அந்தச் சமூலையே கிழித்தபடி என் நெஞ்சினையும் தான் , அந்தக் குரல் கடைத்தது.

"அப்பா, என்ன காரியம் செய்தீர்கள்?" மெல்ல தலையை உயர்த்திப் பார்த்தனே . இந்த ஏழு வருடங்களாக எந்தக் குரலிலிருந்து மன்னிப்பை எதிர்பார்த்துக் காத்தது கிடந்தனே. அந்தக் குரலிற் குரியவள் , காயத்ரீ , எதிரே நின்றிருந்தாள் . ஓர் கணம் பூழுவை விட கவேலமாக என்னைப் பார்த்தவள் . திகைத்து நின்றிருந்த மாஸ்டரிடம் இருந்து கத்தியை மெல்ல வாங்கியபடி, தந்தையை அனதைத்தபடியே வீட்டினுள் சன்னெவள் கதவைப் பட்டீ ரென்று அடித்துச் சாத்தினாள் .

வீட்டிற்குள் நுழைவதற்குள் ஓர் முறை திரும்பிப் பார்த்த மாஸ்டர் " டயே .நாசகாரப்பயே. இன்னுமொரு முறை இந்த வீட்டு வாசற்படியிலை காலவைதை தாயோ கொலை தான் விழுமடா" என்று கபறிவிட்டுத்தான் சன்னெறார் . நடுநடுமே மழையில் நனைந்தபடியே அவ்விடத்தில் நின்றிருந்தனே . எவ்வளவு நேரம் அப்படியே நின்றிருந்தனே தரெய்வில்லை. கொட்டிக் கொண்டிருந்த மழையில் என் உடலில் , உள்ளத்தில் படர்ந்து கிடந்த மாசுகளெல்லாம் ஓவ்வொன்றாக களைந்து போவது போல ஓர்வித உணர்வில் ..அப்படியே நனைந்தபடி நின்றிருந்தனே . நடுநடுமே நின்றிருந்தனே . இந்த உலகில் நான் எதற்காக வந்து பிறந்தனே ? எதற்காக? பிறந்தவன் நாளாகக் கு எப்பவோ ஓர் கணத்தில் வந்தது போலவே போகவும் தான் போகப்போகின்றனே . அதற்குள் . எதற்கு இத்தனை குழப்பங்கள் .திரும்பப்பங்கள் .என் வாழ்வில் . இம்மனிதர்கள் வாழ்வில் அர்த்தம் ஒன்றுண்டா. இவ்வாழ்விற்கு அர்த்தம் ஒன்றுண்டா. பிளட்டோ தோடக் கம் மார்க்ஸ் , கெகல் , சாத்ரே, பிராய்ட் என்று ஓவ்வொருவரும் உலகை மனிதனைப் பற்றி விளக்கிக் கொண்டு தான் போனார்கள் . போகின்றார்கள் . ஆனால் நான் இந்த இரவின் . இந்தக் கணத்தில் .நான் யார்? என் வாழ்வின் போகக் குகளின் அர்த்தம் என்ன என்பதற்கான களே விகளில் கொட்டும் மழையினில் நனைந்தபடி மிழ்கிக் கிடக்கின்றனே . அர்த்தமற்றுக் காணப்படும் வாழ்வின் அர்த்தத்தை அறிய முயன்று கொண்டிருந்தனே . மழையோ கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. வானமிருண்டு இடியும் மின்னலுமாக. காற்றுச் சீறியபடி.

"தம்பி, என்ன இது, சின்னப்பிள்ளைமாதிரி மழையில் நனைந்துகொண்டு."

எதிரில் குடையுடன் வயது ஐம்பத்தை தாண்டிய தோற்றமுடைய ஆசிரியரைப்போன்ற ஓர் கம்பீ ரமான மனிதர் நின்றிருந்தார் .

"தம்பி, இங்கு நடந்த எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டுதான் வந்தனே .

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

அகிலா துவாயகைக் கொண்டு வந்து தந்தாள். அதற்கிடையில் மாஸ்டர் சற்றும் சடேட்டும் கொண்டு வந்து தந்தார். அவர் காட்பிய அறையொன்றினுள் சினைந்து என் ஆடகைளை மாற்றிவிட்டு, நனந்தை என் ஆடகைளை வீட்டின் பின்புறமிருந்த விறாந்தையில் கட்டப்பட்டிருந்த கயிறினில் காயப்போட்டனே. பின் நானும் கந்தசாமி மாஸ்டரும் முன்விறாந்தைக்கு வந்து அங்கிருந்த நாற்காலிகளில் அமர்ந்து கொண்டோம். இரூப்பதற்கு வசதியாக பிரம்பினால் அமரைத் திருந்த கட்டை நாற்காலிகள் அவை. அதற்கிடையில் அவர் மகளிடம்,

"அகிலா இரூவருக்கும் கோப்பி போடமா" என்று கபினார்.

கொட்டிக்கொண்டிருந்த மழை சற்றுத் தணிந்துகொண்டு வருவது போல் பட்டது. வளியில் எங்கும் ஓரே இரூளாகக் கிடந்தது. தவளைகளின் கத்தல்கள் வயற்புறங்களிலிருந்து பலமாகக் கேட்கத் தொடங்கின. சிறிதுநேரம் வளியே பெய்து கொண்டிருந்த மழையை சிறிதுநேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு கனகலிங்கம் சூரூட்டொன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்தார்.

"தம்பிக்கும் புகை பிபிக்கும் பழக்கம் உண்டோ?" என்றார்.

'இல்லை."தலையைச் சைத்தனே.

நல்லபழக்கம்' என்று பாராட்டினார்.

"தம்பி நான் பெரிய உளவியல் அறிவு பெற்ற மதேயைல்ல. இரூந்தாலும் நான் என் மனதை அதிகமாக நம்புவன். தம்பியைப் பார்த்தவுடன் எனக்கு மனதுக்குப் பிடித்துவிட்டது. எனக்குப் பிடித்து விட்டால் காணும். பிறகு நான் யாரைப் பற்றியும் கவலைப்படமாட்டனே"

மனெனமாக அவர் கபிற்வதையே கேட்டபடியிருந்தனே. மாஸ்டரே தொடர்ந்தார்.

"தம்பி, வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒரு பெரிய சிக்கலில் மாட்டியிருப்பதாகப் படுகிறது. ஆனால் தம்பியின் முகத்தைப் பார்க்கையில் தள்ளிந்த அறிவின் களதைத் தளிக்கிறது"

இச்சமயம் உள்ளிருந்த அகிலா கோப்பி போட்டுக்கொண்டு வந்தாள். சூடச்சூட நிறையைப் பால் விட்டு, தயாரிக் கப்பட்ட அந்தக் கோப்பி, அந்த மழைச் சூழலுக்கு சூடாக இதமாக இருந்தது. தந்தவள் மீண்டும் உள்ளே சினைந்துவிட்டாள். சூவரில் பல்லியொன்று பிச்சியைப் பிடிப்பதற்காக ஓடியது. பிச்சியும் பல்லி பிடித்து உண்ணவனேடும் என்று விரும்பியதுபோல அதற்கு ஏற்ற இடத்தில் வாகாக அமர்ந்தது. ஆனந்தமாக இரையைக் குதப்பிவிட்டு பல்லி வறொரு திசையை நாடி ஓடத் தொடங்கியது. என் மனம் சிந்தனையில் மழைக்கிவிட்டது. என் வாழ்வின் முடிந்துவிட்ட பயணத்தைத் தொடங்கிவிட்டிருந்த என் வாழ்வின் புதிய கணங்களில் சில திரும்பங்கள். மூதலில் வள்ளி. இன்று கந்தசாமி மாஸ்டர். மாஸ்டர் சினைந்தும் உண்மதைத் தான்.

சில பரேயைப் பார்த்ததும் சிலபரேக்கு எதுவித காரணங்களும் இல்லாமல் பிடித்துவிடுகிறது. இது ஏன்? உளவியல் ரீதியாக இதற்கொரு காரணம் இருக்கலாம். என்னுடைய மனதின் உணர்விற்குப் பாற்பட்ட ஆழ்மனதின் கந்தசாமி மாஸ்டரைப்

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

படோன்ற தோற்றமுள்ளவர்களின் பால் மதிப்பு இருக்கலாம். அல்லது மனதின் சக்தி பற்றி இன்னும் முற்றாக அறிந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் எம் அறிவிற்கு அப்பாற்பட்ட காரணங்களில் ஒன்றாகவும் இருக்கலாம். அதே சமயம் இன்னுமொரு களே வியும் எழுந்தது. ஒரு நிமிடங்களின் முன்னால்தான் கந்தசாமி மாஸ்டரைச் சந்தித்திருந்தனே. அதற்குள் என் வாழ்வின் அந்தரங்கங்களை எப்படிப் பகிர்ந்து கொள்வது? அப்படி உடனடியாகப் பகிர்ந்துகொள்வது என் ஆளுமகைக் கூப்பாதகம் செய்வதுபோல் தோன்றியது.

"என்ன தம்பி பலமான யோசனை. தம்பி விரும்பினால் பிரச்சனையைக் கஹினால் என்னால் முடிந்தவற்றைச் செய்யத் தயாராய் உள்ளனே."

'நான் யோசித்துக்கொண்டிருப்பதே அதைப்பற்றித்தான் மாஸ்டர் கஹ நினைத்தனே. ஆனால் கஹவில்லை. மௌனமாக அரிக் கன் லாந்தரையைச் சூற்றிப் சூற்றிப் பறந்து வந்து, சத்தெத்துக்கொண்டிருந்த பஹ்சிகளையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனே.'

"தம்பி, விரும்பவில்லையென்றால் பரவாயில்லை. எப்பவணேட்டுமானாலும் கஹ விரும்பினால் கஹலாம். என்னால் முடிந்ததைச் செய்யத் தயாராக இருக்கிறனே."

மாஸ்டர் சொல்வதும் சரியாகத்தான் பட்டது. உடனடியாக என் அந்தரங்கங்களையை பகிர்ந்து கொள்ள என் மனமும் விரும்பவில்லை.

இன்னுமொரு சமயம் பாரக்கலாம்.

"மாஸ்டர், இன்னுமொரு சமயத்தில் ஆறுதலாக என் கதையைக் கஹுவனே. ஆனால்." நான் முடிக் காமல் நிறுத்தினனே.

"ஆனால். என்ன தம்பி. மலேயே பயப்படாமல் சொல்லும்"

"இல்லை. மாஸ்டர். என் வாழ்வின் அந்தரங்கத்தை இப்பொழுது கஹ விரும்பாவிட்டாலும் ஒன்றை மட்டும் கஹத்தான் வணேட்டும். அதனைக் கட்டாயம் கஹத்தான் வணேட்டும். அதனைக் கஹாமல் இருந்தால் உங்கள் நம்பிக்கைக்கு துரோகம் இழைத்தவன் ஆவனே."

மாஸ்டர் மௌனமாக என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். நான் தொடர்ந்தனே.

"மாஸ்டர், சமுதாயத்தில் குற்றம் புரிபவர்களைப்பற்றி நீங்கள் என்ன கருதுகின்றீர்கள்?"

"தம்பி. குற்றம் புரிவது. தவறு செய்வது மனித சூபாவம். தவறுகள் பசீத திருத்தப்படவணேட்டுபவனே. சில தண்டிக்கப்பட்டதுத் திருத்தப்படவணேட்டியவனே. தவறு செய்பவர்கள் திருத்தவணேட்டும். செய்த தவறுகளிலிருந்து பாடம் பபிக்கவணேட்டும். புதிய வாழ்க்கையைத் தொடங்க வணேட்டும். மீண்டும் மீண்டும் செய்த தவறுகளைச் செய்வது தான் கஹடாது."

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

"மாஸ்டர் நீங்கள் மனப்பார்வமாகத்தான் கஹுகிறீர்களா? அல்லது வறும் தத்துவம் மட்டுமா? தத்துவமும் நடமைமுறையும் ஒத்துவருவதென்பது தான் மிகவும் கஷ்டமான காரியம்."

"தம்பி சொல்வது சரிதான் இருந்தாலும் என் அனுபவங்கள். முக்கியமாக என் ஆசிரிய அனுபவம் என்ன மாதிரி ச்சியடயை வதைத்துள்ளது. அதற்காக நான் ஏதோ பெரிய மதேயை என்று எண்ணிவிடவேண்டாம். இன்னமும் பல்வற்றுபட்ட பலவீனங்கள் உள்ள ஒரு மனிதப் பூழ்தான் நான்."

மாஸ்டரின் சொற்கள் உண்மையான வார்த்தைகளாகத்தான் பட்டன. எனக்கு அவர் மலே முழுதாகவே நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

"மாஸ்டர் நான் உங்களையே நம்புகிறேன்." என்று தொடர்ந்தேன். "மாஸ்டர் நான் ஒரு குற்றவாளி. ஏழுவருட ஜெயில் தண்டனை அனுபவித்துவிட்டு அண்மையில் தான் விடுதலையான ஒரு பயங்கரமான குற்றவாளி." நான் முடிக் கவில்லை.

"ஆ...."

நான் கஹிய சொற்களின் யுத்தர்த்தத்தை தாங்க முடியாமல் அதிர்ச்சியடைந்தது, "அப்பா" என்று அழைத்தபடி விராந்தகைக்கு வந்த அகிலாதான். எதிர்பாராத அவள் வருகையைக் கண்ட நானும் தான், ஏன் மாஸ்டரும் தான்.

000000 000000 : 00000000000 0000

00000000000 000000 : 00000 00000000000

இத்தனைக்கும் மாஸ்டர் முகத்தில் எந்தவிதப் பதட்டமோ சலனமோ தனப்படவில்லை. எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. நானென்ன சாதாரண விசயத்தையாக கஹியிருந்தேன்? ஏழு வருட கடும் காவல் தண்டனை அடைந்துவிட்டு அண்மையில் தான் வளையத்தையே விட்டுக் குற்றவாளி நான்" என்கின்ற விசயம் அவ்வளவு என்ன சாதாரண விசயமா? எப்படி இவரால் அமையக்கூடிய, ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் எவ்வித உணர்வுகளையும் வெளிக்காட்டாமல் இருக்க முடிகின்றது? நான் கஹிய விடயத்தைக்கேட்டு அதிர்ச்சியுற்ற அகிலா கஹி வகைவிரைவாகவே தன்னையே சகஜ நிலைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டான். அப்பாவிற்கு ஏற்றபொண்ணு. மாஸ்டர் தான் முதலில் மௌனத்தைக் கலைத்தார்.

"என்னம்மா விசயம்"

"இல்லை அப்பா, இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யலாமென்று தான்." அகிலா இழுத்தான்.

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

இச்சமயம் என்னை நோக்கி கந்தசாமி மாஸ்டர் "தம்பி கடட்டாயம் இரவு சாப்பிட்டு விட்டுத் தான் போகவேண்டும்" என்றவர் அகிலா பக்கம் திரும்பி, "அகிலா, தம்பிக்கம் சரேத்து சமதைத்துவிடு" என்றார். அகிலா உள்ளே சென்று விட்டான். எனக்கு கந்தசாமி மாஸ்டர் புதிதாகத் தான் தனெட்டார். எதுவித கஷ்டங்களும் ஏற்படாதவர் போல் என்னுடனான சம்பாஷணையைத் தொடங்கிவிட்டார்.

"தம்பி, குற்றவாளிகளிலும் எத்தனையோ வடிவமானவர்கள். சிலர் குற்றங்கள் புரிவதிலேயே ஊறிவிட்டவர்கள். இன்னும் சிலரோ சந்தர்ப்ப சமீபநிலைகளினால் தவறுகின்றார்கள். நீ அதில் இரண்டாவது வகை. செய்த தவற்றிற்காக தண்டனை பெற்றதும் கட்ட, பாவமன்னிப்பை நாடி வந்திருக்கின்றாய். அதுதான் பெரிய விடயம். செய்த தவறுகளை மனப்பிரம்மாணம் உணர்ந்து திருந்தி வாழ்வது தான் ஒருவனை உயர்த்தும். உண்மையில் நான் உன்னைப் பாராட்டுகிறேன்."

மாஸ்டர் கடுகிக் கொண்டே போனார். மாஸ்டரிடம் மட்டும் நான் செய்த குற்றம் தெரிந்திருக்காமென்றால் இவ்விதம் பச்சையுமா? என்றொரு எண்ணமும் என் நெஞ்சினில் அதற்குள் ஓடிமறையைத் தான் செய்தது. ஆனால் மாஸ்டரைப் போன்ற ஒருவரைத் தான் எதிர்பார்த்திருக்கிறேன். என் அனுபவங்களை சரியான முறையில் விளங்கி, என் வாழ்க்கையில் சரியான பாதையினை, இலக்கினை காட்டுவதற்கு இப்படிப்பட்ட ஒரு உறவு, நட்பு அவசியம் தான். எதிர்பாராத கணங்களில் வள்ளியையும் மாஸ்டரையும் சந்தித்திருந்தேன். ஆனால் இருவரின் சந்திப்புகளும் என் எதிர்கால வாழ்விற்கான பயணத்தின் தொடக்கத்தினை ஏற்படுத்தி விட்டிருந்தன போல் பட்டது. வறுமையில் வாடும் மக்கள் மனிதத்துவத்தையே இழந்து வாடும் அம்மக்கள் மக்களிற்காக வாழ்வதாக முடிவு செய்திருந்த எனக்குத் துணையாக கந்தசாமி மாஸ்டரின் நட்பும் கிடக்காமென்றால்..எவ்வளவு நன்றாக அற்புதமாகவிரும்பும்.

"என்ன தம்பியோசனை".மாஸ்டர் தான் கேட்டார்.

"மாஸ்டர் உங்களையே பற்றித்தான் சிந்தித்தேன். எவ்வளவு எளிமையாக தெளிவாக உங்களால் பிரச்சனைகளின் ஆழத்தைத் தொட முடிகிறது." நான் முடிக் கவில்லை. மாஸ்டர் சிரித்தார்.

"தம்பி. பெரிய பெரிய வார்த்தைகளையெல்லாம் போட்டுக் கொட்டிவிடாதே. அது சரி தொடர்ந்து என்ன செய்வதாக எண்ணம்."

நான் வள்ளியுடனான சந்திப்புப்பற்றியும் அம்மக்களின் பிரச்சனைகள் பற்றியும் சூப்பிரமணிய மாஸ்டரிடமும் பாவமன்னிப்புப் பெறுவது பற்றியும் என் எழுத்து முயற்சி பற்றியும் நான் முடித்திருந்த பட்டப்பிப்பு பற்றியும் கடுகினேன். மாஸ்டர் வியந்து போனார். "என்ன அந்த எழுத்தாளன் நீ லவண்ணன் நீ தானா?.நான் உன்னுடைய வாசகனப்பா." என்றார். கடுகிவினார். "தம்பி.நான் பிப்பிக்கம் பாடசாலையில் பொருளாதார ஆசிரியராக, பாடசாலையில் உதவிப்பணத்தில் பிப்பிக்க முடியுமா என்று முயன்று பார்த்துக்கொண்டேன். அதே சமயம் மக்களிற்காக உன் வாழ்வை அர்ப்பணிக்க நினைத்திருக்கிறாயே அது பெரிய விஷயம். நிச்சயம் என் உதவி அவ்விஷயத்தில் உனக்கு உண்டு. சூப்பிரமணிய மாஸ்டரிடமிருந்தும் நிச்சயம் உனக்கு மன்னிப்புக்கிட்கும். அவ்விடயத்திலும் நான் நிச்சயம் உதவ முடியும்."

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. இதயத்திலிருந்து பெரியதொரு பாரம் குறைந்ததுபோலப் பட்டது. எதிர் கால வாழ்க்கை பிரகாசம் மிகக் கதாக விளங்கியது. அலகைடல் நடவடிக்கை தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தவனுக்கு பற்றிக்கொள்ள ஒரு சிறு கட்டையாவது அகப்பட்டதுபோன்றிருந்தது. வளையிலே துறிக் கொண்டு இருந்த மழை மூற்றாக நின்று விட்டிருந்தது. இரண்டிருந்த வானம் வளையிற்று. ஆங்காங்கே நட்சத்திரக் கன்னியர்கள் கண்களைச் சிமிட்டியபடி. உலகம் தான் எவ்வளவு இன்பமயமானதாக, நம்பிக்கை மிகுந்ததாக விளங்குகிறது. மல்லிகை குளிர்தென்றல் உடலை வருடிச் சீன்றது. இரவுப் பட்சிகளின் தாலாட்டில் தான் இரவு எவ்வளவு இனிமையாக, அழகாக நடுக்கத்தை எழுப்புகிறது.

ஊழல் குற்றங்கள் : ஊழல் குற்றங்கள்

ஊழல் குற்றங்கள் : ஊழல் குற்றங்கள்

ஏறத்தாழ ஒரு மாதம் ஓடி மறைந்தது. இதற்குள் சில குறிப்பிடும்படியான சம்பவங்கள் நடந்து முடிந்திருந்தன. முதலாவதாக வள்ளி வாழும் பகுதி மக்களின் கிடையில் சிறு மக்கள் முன்னேற்ற அமைப்பொன்று கட்டப்பட்டது. அம்மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளைக் கையாளுவது சம்பந்தமான திட்டங்கள் பற்றி ஆராயப்பட்டது. வள்ளி இவ்விடங்களில் முழுமதிப்பு சாக உழைத்தாள். அவளது ஆர்வம் எனக்கு அவள் மலேப் பெரும் மதிப்பையும் அனுதாபத்தினையும் ஒருவிதமான பரிவினையும் ஏற்படுத்தியது. அதேசமயம் அம்மக்களின் ஒன்றுபட்ட போக்கு, உறுதியான தீர்மான நோக்கு, இவ்வயலில் லாம் பெரும் உற்சாகத்தையும் ஏற்படுத்தின. அதேசமயம் கந்தசாமி மாஸ்டரும் இது சம்பந்தமாக நன்கு ஒத்துழைப்புத் தந்தாரென்றே சொல்ல வேண்டும். அகிலா கட்ட தன்பங்கிற்கு உதவினாள். அம்மக்களின், அவர்களின் பிள்ளைகளின் அறிவாற்றலை உயர்த்தும் பொருட்டும், பிப்பிக்கும் ஆசிரியை வலையை அவள் பொறுப்பேற்றாள். அதற்காக ஒரு சிறுகுடிசை. உண்மையில் குடிசை என்று சொல்ல முடியாது, ஆனால் ஓலையினால் வடிவப்பட்ட அரசைச் சுவருடன் கட்டிய சிறு குடிசையொன்று கட்டப்பட்டது. அங்கு அகிலா மால நேரங்களில் அப்பகுதி மக்களின் குறைபாடுகளை வலையைச் செய்யத் தொடங்கினாள்.

விரைவிலேயே அக்குடிசையில் சனசமூக நிலையமொன்றையும் தொடங்குவதாக மக்கள் முன்னேற்ற அமைப்பினால் முடிவு செய்யப்பட்டது. அதேசமயம் நிரந்தரமாகவே ஒரு ஆசிரியையை நியமிக்க முயல்வதாகவும் முடிவு செய்யப்பட்டது. இதேசமயம் இளைஞர்கள், குழந்தைகளின் விளையாட்டிற்காக விளையாட்டு மைதானம் ஒன்றை சிறிய அளவில் அமைப்பதாக முடிவு செய்யப்பட்டது சிரமத்தான அடிப்படையில் வலையும் ஆரம்பித்துவிட்டது. மக்கள் முன்னேற்ற அமைப்பு ஒவ்வொரு வாரமும் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் சனசமூக நிலையம் அமையவுள்ள குடிசையில் கட்டி நிலைமைகளை

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

ஆராய்ந்து மூபிவூ எடூபுப்தாகவூம் மூபிவூ சயெய்யபப்ட்டது. எல்லா விடயங் களிலூம் நான் பங் காற்றி மூழூ ஒத்தூழபைபயெயூம் வழங் கிய அதே நேரேம், மூபிவூகள் எடூபுப்து மூதலானவற்றை அவர களது மக் கள் மூன்னறேற அமபைபின் பூறூபுபிலயே விட்டுவிட்டனே. இவ் விதம் பிரச சனகைளிற்கு அவர களயே மூகங் கிடூகக் வபைப்து, அவர களது ஆற்றலை மலேயூம் மலேயூம் கப்ட்டுமனெ நான் எண்ணினனே.

இதுவரகை காலமூம் சரியான திசயெற்று, ஓடிக் ககூண்டிரூந்த கப்பலபைபலே அவர கள் வாழக் ககை இரூந்தது. ஆனால் இன்று. அவர கள் பயணத்தின் இலக் கு நிர்ணயிக் கபப்ட்டு விட்டது.

அவர களது சகலவிதமான பிரச சனகைளிற்கூம் நான் அல்லது கந்தசாமி மாஸ்டர் ஆலசனகைள் கபிறினலேம். கந்தசாமி மாஸ்டரின் வீ டூ இபபகூதியில் இரூந்து ஏறத்தாள ஓரூ மலைத் தலலையில் இரூந்தபலேதூம் அவர் ஓவ்வூரூ நாளூம் மாலகை நேரேம் அங்கு நடந்துவரூவார். அகிலாவூம் அவரூடன் கப்டவலே வரூவாள. இதே சமயம் என எழூத்தூ மூயற் சிகளூம் தலடராமல் இல்லலை. தினமூழக் கம் பத்திரிக் கயெின் வாரபப்திபபிறக் காக ஆசிரியர் தலடர் நாவல் ஓன்றகை எழூதூம் பபி வறபூறுத்தியிரூந்தார். இதறக் காக நாவலலானறகை எழூத்த தலடங் கியிரூந்தனே.

இதே சமயம். நான் எதறக் காக வவூனியா வந்தனேலே, அது மட்டூம் நிறவைறேவயெில்லை. அன்றயை சந்திபபிறக் கபுபின் சூப பிரமணியம் மாஸ்டரயைலே, காயத்ரியயைலே சந்திக் கவலே யில்லை. அவர களகை நான் சந்திக் காமலிரூந்த பலேதூம் நாளூம் பூழூதூம் என எண்ணமலெலாம் அவர களயைலே நூபி வந்தது. நான் சயெது விட்ட தூரலேகத்தகை எண்ணி எண்ணி மனம் வமெபிக் ககூண்டிரூந்தது.

யாரிடமாவது என நலூசகைக் ககூட்டி அழூதூல தூன் மனபபாரம் கூறயைமூம் பலேலவூம் பட்டது. என மூகத்தில் அடிக் கபபடர்ந்து விடூம் வூட்டத்தகைக் கண்டூ வளளி கப்ட அடிக் கபி கலேபாள.

"என்ன ஐயா, உங்கட மனசில ஏதாவது பிரச சனயைலே?"

அபபலேலலாம் பதிலிறக் காகப் பலமாகச் சிரித்தபபி "பிரச சனயைலாவது. மண்ணாங்கட டியாவது" என்று கலேப்தலே என வழக் கமாகவூம் ஆனது. அதே சமயம் அகிலாவூம் என்னூடன் நலூரூங்கிப் பழக் கத்தலடங் கினாள. சமயம் கிடகைக் கும் பலேலலாம் இலக் கியம் பற்றியூம் தத்தூவம் பற்றியூம் என்னூடன் விவாதிக் கவூம் தலடங் கினாள.

இவ் விதம் என வாழ்வலேட்டம் சீ ராக ஓடிக் ககூண்டிரூந்த சமயம் கந்தசாமி மாஸ்டர் பபிபபிக் கும் பாடசாலயெில் எனக் ககூ வலேயைமூம் கிடகைத்தது. இதே சமயம் நேரேம் கிடகைக் கும் பலேலலாம் கந்தசாமி மாஸ்டரூம் நாளூம் அரசியல் தலடக் கம் உளவியல், தத்தூவம், இலக் கியம் மூதலான சகல விடயங் கள் பற்றியலெலாம் பசேினலேம். கந்தசாமி மாஸ்டரின் ஆங்கில அறிவூ என நபைப பிரமிக் கவலே வகைத்தது. எவ்வளவூ தலெளிவாக அறிவூபபிர வமாக சந்திக் கிறார்? எவ்வளவூ விடயங் களகை அறிந்து வகைத்திரூக்கிறார். கந்தசாமி மாஸ்டர் வீ ட்டில் சிறிய நூலக் கமலே வகைத்திரூந்தார். பிரபல தமிழ் நூட்டூ மலே நூட்டூ எழூத்தாளர களின் ஆக் கங் களயெலெலாம் சகேரித்து வகைத்திரூந்தார். இவ் விதமாக நூட்களலே வகேமாகச் சனென்று ககூண்டிரூந்தன. பூதிய சபூழலூக் கறேப என வாழக் கயைகை அமகைத்தூக் ககூள வதில் வறெறியூம் கண்டிரூந்தனே. இதேசமயம் ஓய்வூ

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

கிடகைக் கும் மாலநை நரேங்களில் கந்தசாமி மாஸ்டர் வீட்டிற்கு அண்மையில் உள்ள குளக்கரை சிலை வதையும் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனே. அமையான சபை நிலையில் சூற்றி வரப்பட்டு ந்திருந்த கானகத்தின் தனிமையிலிருந்த அந்தக் குளம். படர்ந்திருந்த தாமரைகள். பாடிப்பறக்கும் பறவையினம். மலைலென வீசும் தினை நல. அந்தியின் சிவப்பில் தண்ணென்று பரவிக் கிடக்கும் பொழுதில். என்னையே மெய்மறந்து நிற்பனே. சிறுவயதிலிருந்தே இயற்கையை ரசிப்பதைப் போன்று என மனதிற்குப் பிடித்தபொழுது போக்கு வறேதெவையுமேயில்லை. ஒவ்வொரு கணத்திலும் இயற்கை பொதித்து வதைதுள்ள அழகில் நான் என்னையே இழந்து விடுவனே. அச்சமயம் என மனம் இலசோகி, எவ்விதக் கவலைகளும்ற்ற தன்மையில் சிலிர்த்துப் பரிந்துக் கிடக்கும் கற்பனை ஊற்றென்ப பெருகும். அச்சமயங்களில் எல்லாம் பாரதியின் சிட்டுக் கருவியைப் போல் விட்டு விடுதலையாகி நிற்பனே.

அன்றும் இது போன்றதொரு மாலநை நரேம். வழக்கம்போல் குளக்கட்பில் அமர்ந்தவாறு அப்பொழுதின் அழகில் என்னையே மெய்மறந்திருந்தனே. கீழ்வானமே அந்திச் சிவப்பில் பரிந்துக் கிடந்தது. குளத்தின் மறுகோடியில், நாரகைகள், கொக்குகள் சில மீன் பிடித்தபடியிருந்தன. இரவு நொங்கிவிட்டதால் நீரக்காக்கங்கள் உட்பட பலவறே விதமான பட்சியினங்கள் எல்லாம் தத்தமது உறவிடம் நாடிப் பறந்தபடியிருந்தன. குளக்கட்பின் அருகிலிருந்த மரமொன்றில் மீன்கொத்தியொன்று நின்றிருந்தது. ஏனைய பட்சியினங்கள் தத்தமது உறவிடங்கள் நாடிப் பறந்து கொண்டிருக்கையில் அம்மீன்கொத்தி மட்டும் கிடதை சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி மீன் பிடிப்பதில் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தது. அருகிலிருந்த பாலையில் ஒரு மர அணில் ஒன்று பாய்ந்தோடி மறந்தது.

குளம் ஒரு சிறு நீரலகைகள் தவிர பொதுவில் அமையாகவே இருந்தது. இடக்கிடகை மீன்கள் சில துள்ளி மீண்டும் மறவைதால் ஏற்பட்ட களங்க சத்தங்களும், பலவறே வகைப்பறவகைகளின் சத்தங்களும் தவிர பொதுவில் அக்குளமும் அதனைச் சார்ந்த பகுதியும் ஒருவித அமையி கலந்த சபையில் மனித நடமாற்றம் அற்றுக காணப்பட்டன.

இத்தகைய பொழுதுகளில் தான் நான் நானாகவிரும்புகிறனே. வறேவித பிரச்சனைகளில் இருந்து விடுபட்ட என்னைப்பற்றி, என் உணர்வுகளைப்பற்றி சிந்திப்பது இத்தகைய பொழுதுகளில் தான். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் என் மனதை மூழ்காகவே ஆட்கொண்டு விடுவது சூப்பிரமணிய மாஸ்டரின் குறிப்பாக காயத்ரியின் நினைவுகள் தான். காயத்ரியைப்பற்றி எண்ணினால் நெஞ்சம் பொங்கிவிடுகின்றது. என் வாழ்வில் மூதலும் கட்சியுமாக என் நெஞ்சில் காதல் மலர் பிப்பதற்கு காரணமாயிருந்தவள், இருப்பவள் இந்தக் காயத்ரி. அந்தச் சிவந்த மூகம். கரிய மிக்கு. சூருண்ட அலை அலையான கபிந்தல். அந்த அமையான குடம் போன்ற அழகான உடல் வாக்கு. அவள் நடக்கையில் என் நெஞ்சையே வருசிச சிலைலும் அந்த உடலசைவு. என் நெஞ்சில் அந்த நாட்கள் நிழலாடின. எவ்விதக் கவலைகளும் பொறுப்புகளும்யேற்ற..கட்டுக்கணக்கற்ற வாழ்வின் போக்கில் இன்று நினகை கையில் அந்த நாட்களின் ஞாபகம் தான் எவ்வளவு இன்பமாக இருக்கிறது. காயத்ரியும் நானும் சிட்டுக் கருவிகளைப் போல் பறந்து திரிந்த நரேம். ஆனால். ஆனால். எல்லாவற்றையும் பாழடித்து வீணாக்கி விட்ட கணங்கள். காலத்தின் கோலம்.

"கருணாகரன்"

நான் திட்டுக்கிட்டுத் திரும்பினனே.

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

எதிரில் அகிலா நின்றிருந்தாள். இரட்டைப் பின்னல்கள் பின்னியிருந்தாள். நெற்றியில் பொட்டிட் டிருந்தாள். மலெலிய நீ லநிறப்புள்ளிகளிட வளெளநிற நபற் சலேகை கட்பி யிருந்தாள்.

அகிலாவே தடொடர்ந்தாள்.

"வலேகை முடிந்து ககொண்டிருந்த நான நீ ங்கள் முன்னால் பகோவதகைக் கண்டு எங் கள் வீ ட்டிறக் குத்தான பகோகின் நீ ர்களகோ எனறு எண்ணினனே. ஆனால் நீ ங்கள் குளக் கரபை பக் கம் வருவதபை பார்த்தவதுடன் பின் தடொடர்ந்தனே. உங் கள் தனிமயைகைக் கலதைது விட்டனேகோ? மன்னித்துக் ககொள்ளுங் கள்."

இவ் விதம் கஃறியவள் என்னருகே அமர்ந்தாள்.

"அப்படியென்றுமில்லை. அது சரி அப்பா எங்கே?" என்றனே. "அப்பா இன்று எனக்குப் பதிலா அங்கு பாடம் சொல்லிக் ககொடுக்கப்பகோய் விட்டார். எனக்கு இலசோக உடம்பு சரியில்லை."

இவ் விதம் கஃறிய அகிலா சற்று நரேம் அமதையான சஃழலில் துள்ளிக் குதித்துக் ககொண்டிருந்த மீ ன்களயை நோக்கியபடி நின்றிருந்தாள். பின் தடொடர்ந்தாள்.

"கருணாகரன். நீ ங்கள் தவறாக நினகைக் கமாட்டீ ர்களென்றால் நான் ஒன்று ககேக் கலாமா?" தயங்கித் தயங்கித்தான் அகிலா ககேட்டாள்.

"அப்படியென்ன தப்பாகக் ககேட்டுவிடப்பகோகின் நீ ர்கள் அகிலா, தாராளமாகக் ககோங் கள்"

"உங் கள் அந்தரங்க வாழ்க்கையில் நான் குறுக்கிடுவதாக எண்ண மாட்டீ ர்களகோ?"

"எண்ணவகே மாட்டனே. மலேகே கஃறுங் கள்" சிறிதுநரேம் மளெனமாயிருந்தாள். தஃரத்து அடிவானயை நோக்கினாள். பின் கஃறினாள்.

"கருணாகரன். உங் கள் வாழ்வில் நீ ங்கள் ஒரு இக்கட்டில் அகப்பட்டிருந்தீ ர்கள் என்பது தகிரிகின்றது. ஆனால் நீ ங்களகொரு குற்றவாளியாக இருப்பீ ர்கள் என்பதை என்னால் நம்பவகே முடியவில்லை. உண்மையில் நீ ங்கள் சந்தர்ப்ப சஃழ்நிலையில் காரணமாக குற்றவாளிக் கஃண்டில் நிறுத்தப்பட்டவர்தானகே" எனக்குச் சிரிப்பாக வந்தது. சிரித்தனே.

"ஏன் சிரிக்கின் நீ ர்கள் கருணாகரன்"

"இல்லை அகிலா. நீ ங்கள் கஃறினிகளகே. சந்தர்ப்ப சஃழ்நிலை காரணமாக எனறு. சந்தர்ப்ப சஃழ்நிலை காரணமாக குற்றம் புரிந்த ஒரு பயங்கரக் குற்றவாளி நான்"

"என்னால் நம்பவகே முடியவில்லை" அதற்காக சயெ்த குற்றம் இல்லையென்று ஆகிவிடுமா அகிலா"

அகிலா இவ் விதம் நான் கஃறியதும் மீ ண்டும் மளெனத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டாள். சிறிதுநரேத்தின் பின் தன் இதழ்களதைத் திறந்தாள்.

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Wednesday, 26 July 2017 18:12 - Last Updated Thursday, 03 August 2017 22:40

"அது சரி கருணா. நீங்கள் தான் செய்த குற்றத்திற்குத் தண்டனை அடையத் துவிட்டீர்கள். பிறகே அதனையே நினைத்து நினைத்துக் கவலைப்பட்டதுக்கொண்டது. சினைவகை சினைவகையாயிருக்கட்டும்" மீண்டும் நான் சிரித்தேன். அகிலாவின்கு என் சிரிப்பு சிறிது சினத்துடன் கபடிய ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது.

"என்ன கருணா இது. நான் சீரியஸாக ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றேன். நீங்கள் என்னடாவென்றால் சிரித்துக்கொண்டது." அகிலாவின் சொற்களிலும் சிறிது காரமிருந்தது.

"அகிலா மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் நான் செய்த குற்றம் என்னவென்று அறிந்தால் நீங்கள் இவ்விதம் கபறமாட்டீர்கள். அதுதான் சிரித்தேன்."

அகிலாவின் சொற்கள் தொடர்ந்து காரமாகவே வளிவந்தன.

"குற்றம் புரிவது மனித இயல்புதான். நீங்கள் தான் அதற்காகத் தண்டனையும் அடையத் துவிட்டீர்கள். பிறகே இவ்விதம் அலட்டிக் கொள்கின்றீர்கள். அது சரி அப்படியென்ன பெரிய குற்றத்தை, மனிதன் செய்யக்கூடாத குற்றத்தை நீங்கள் புரிந்துவிட்டீர்கள்"

இக்களே விக் கு நான் உடனடியாகப் பதிலைக் கூறவில்லை. சிறிது நேரம் மரங்களில் தாவும் மந்திகளையும் பறக்கும் பறவையையும் பார்க்கும் நினைவே. மீண்டும் யாரிடமாவது என் நடுஞ்சுக்கைக் கொட்டிவிடவேண்டும் போலோரு உணர்வு எழுந்தது.

அகிலாவின் பக்கம் திரும்பினேன். அவள் கண்களையே ஒரு கணம் கபர்ந்து நோக்கினேன். "இவளிடம் கபறுவோமா" பார்வையின் கபர்மதை தாங்காமல் அவள் தன் முகத்தை வறே பக்கம் திரும்பிக் கொண்டாள். என் மனதில் ஒரு முடிவெடுத்துக் கொண்டேன்.

"அகிலா.. சரி நான் என்ன செய்தேனென்பதை கபறுகின்றேன். அதற்கு முன் உங்கள் நடுஞ்சுக்கைக் கல்லாக்கிக் கொள்ளுங்கள்"

அவள் என்னையே நோக்கியபடியிருந்தாள். நான் தொடர்ந்தேன் "அகிலா. இந்த உலகத்தில் என்னைப்போல் பெரிய பாவி, உண்டவீட்டிற்கு இரண்டகம் செய்த பெரிய துரோகி வறே யாரும் இரூக்க மாட்டார்கள். சூப்பிரமணிய மாஸ்டரிக்கு நான் செய்த கமை மாறு. என் நடுஞ்சிறகரிய காயத்ரீக்கு நான் செய்த துரோகம். என் வாழ்வில் முதலும் கடசையுமாக நான் காதலித்த ஓரேபெண் அவள் தான். அவளிற்கு நான் செய்த அநியாயம்."

இவ்விதம் கபறிய நான் சிறிது நேரம் மெளனமாகயிருந்துவிட்டுத் தொடர்ந்தேன்.

"எந்தக் காதலனுமே தன் காதலிக் குச் செய்யக்கூடாததை அல்லவோ நான் செய்தேன். நீங்கள் அப்படி என்ன குற்றத்தைச் செய்தீர்கள் என்று எளிதாகக் கபறி விட்டீர்கள், ஆனால் நான் செய்த குற்றம் என்னவென்று திரிந்தால். அகிலா. எந்த உயிரிற் குமே தீங்கு செய்யக்கூடவே எண்ணாத மென்மையான காயத்ரியை.. என் தயைவமான சூப்பிரமணிய மாஸ்டரின் கண்ணிற்குக் கண்ணான மகளை, என் நடுஞ்சிறகயேரிய காயத்ரியை துடிக் குத் துடிக் கு வறெநாயைப்போல் நான் சீரழித்தேன்."

